

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 235/2018-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. apríla 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošikovej, sudcu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpenej advokátkou JUDr. Margitou Medveczkou, Drotárska cesta 68, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 14/2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. februára 2018 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 14/2017 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala 17. marca 2017 na okresnom súde žalobu „o vydanie bezdôvodného obohatenia alt. o náhradu škody“. Dňa 12. apríla bola okresným súdom vyzvaná na zaplatenie súdneho poplatku do 10 dní odo dňa doručenia výzvy, teda do 24. apríla 2017.

Dňa 21. apríla 2017 doručila sťažovateľka okresnému súdu žiadosť o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov. Okresný súd uznesením č. k. 16 C 14/2017-80 z 30. mája 2017 sťažovateľke oslobodenie od platenia súdnych poplatkov nepriznal. Označené uznesenie bolo sťažovateľke doručené 2. júna 2017 a právoplatnosť nadobudlo 3. júna 2017.

Sťažovateľka následne 14. júna 2017 požiadala o prerušenie konania až do právoplatného skončenia konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 25 C 38/2017.

Okresný súd uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom č. k. 16 C 14/2017-101 z 19. septembra 2017 (ďalej len „uznesenie vyššieho súdneho úradníka“) konanie vo veci sťažovateľky zastavil, keďže táto ani po márnom uplynutí súdom stanovenej lehoty na zaplatenie súdneho poplatku tento poplatok nezaplatila.

Dňa 3. novembra 2017 sťažovateľka zaplatila súdny poplatok.

Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podala sťažovateľka v zmysle § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z .Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov sťažnosť. O tejto jej sťažnosti rozhodol okresný súd uznesením č. k. 16 C 14/2017-114 z 11. decembra 2017 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“) tak, že ju zamietol.

Sťažovateľka pred ústavným súdom tvrdí, že okresný súd „porušil práva sťažovateľky tým, že použil na jej prípad zákonné ustanovenie, ktoré bolo prijaté a začalo platiť až počas samotného konania vo veci a to bez toho, aby sťažovateľku na tento fakt upozornil a tiež tým, že lehotu, ktorá mala sťažovateľke márne uplynúť (ak vôbec uplynula), počítal v čase, kedy norma, na základe ktorej rozhodoval (ust. §10 ods. 1 a nasl. zákona o súdnych poplatkoch v znení platnom od 1.7.2017), ešte neplatila“. K tomuto ďalej uvádza, že novela zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) bola v jej neprospech, v dôsledku čoho ju mal okresný súd opätovne vyzvať na zaplatenie súdneho poplatku.

Sťažovateľka tvrdí, že „predošlá právna úprava umožňovala účastníkovi konania zaplatiť súdny poplatok v lehote na podanie odvolania proti uzneseniu o zastavení konania“, pričom „v súčasnosti účastník takú možnosť nemá, keďže proti takémuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné“. V dôsledku uvedeného sa sťažovateľka domnieva, že „bolo dôvodné očakávať, že súd sťažovateľku po rozhodnutí o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov buď opätovne vyzve na zaplatenie súdneho poplatku, alebo ju o jej povinnosti poučí v samotnom uznesení o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov“.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti ďalej namieta: „Máme za to, že právo sťažovateľky na spravodlivý súdny proces bolo porušené, pretože súd retroaktívne použil nový zákon na lehoty, ktoré uplynuli ešte pred jeho účinnosťou. Lehota na zaplatenie súdneho poplatku totiž reálne uplynula dňa 24.04.2017. Po prijatí nového právneho predpisu - od 1.7.2017 - sťažovateľke neplynuli žiadne nové lehoty. Súd použil nový právny predpis na podania, ktoré boli vyhotovené pred účinnosťou tohto nového právneho predpisu. Bez akejkoľvek výzvy alebo poučenia bola sťažovateľke konaním a rozhodnutiami súdu odobratá možnosť konať pred súdom. Pritom platí, že právna norma nesmie byť skôr účinná ako platná. Takéto konanie porušuje základný princíp - zákaz retroaktivity.“

Sťažovateľka napokon vidí porušenie jej v petite sťažnosti označených práv aj v tom, že okresný súd nerozhodol o ňou podanom návrhu na prerušenie konania.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„I. Okresný súd Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 16C/14/2017 porušil základné právo sťažovateľky [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II. Uznesenie Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 16C/14/2017-101 zo dňa 19.09.2017 a Uznesenie Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 16C/14/2017-114 zo dňa 11.12.2017 sa zrušuje.

III. Okresný súd Bratislava IV je povinný uhradiť sťažovateľke [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] trovy konania...“

II.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 35/02, I. ÚS 105/06, III. ÚS 155/09, II. ÚS 66/2011).

Zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že tento vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či

v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd už opakovane uviedol (II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom zaručených práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou a dohovorom najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

Z judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07) ďalej vyplýva, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom.

Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia je taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a z ktorého musí byť bez ohľadu na to, či sa odvolací (prípadne dovolací) súd stotožní a inkorporuje odôvodnenie rozhodnutí inštančne nižších súdov, zrejme, že sa zaoberal a vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním prejednávanú vec a neuspokojil sa bez ďalšieho so závermi inštančne nižších súdov (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 19. 12. 1997 vo veci Helle proti Fínsku, bod 60).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok z 19. 6. 2001 vo veci Kreuz proti Poľsku, bod 60; obdobne aj II. ÚS 281/2017) ďalej vyplýva, že povinnosť zaplatiť súdny poplatok v súvislosti s podaním civilnej žaloby nemôže byť považovaná

za obmedzenie práva na prístup k súdu, ktoré by bolo samo osebe nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na druhej strane, výška poplatku posudzovaná v rámci osobitných okolností daného prípadu vrátane povinnosti dotknutej osoby poplatok v takejto výške zaplatiť, ako aj fáza konania, v ktorej bolo takéto obmedzenie prístupu aplikované, sú faktory ktoré zohrávajú svoju úlohu pri rozhodovaní, či tejto osobe bolo alebo nebolo zachované právo na prístup k súdu (napr. rozsudok z 28. 10. 1998 vo veci Aït-Mouhoub proti Francúzsku, bod 57; rozsudok z 13. 7. 1995 vo veci Tolstoy-Miloslavsky proti Spojenému kráľovstvu, bod 63).

Z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka pred ústavným súdom napáda iba postup okresného súdu v napadnutom konaní. Z povahy veci však možno vyvodiť, že namietaný postup vyústil do rozhodnutia, konkrétne uznesenia okresného súdu č. k. 16 C 14/2017-114 z 11. decembra 2017. Ústavný súd preto v medziach vymedzených sťažnosťou sťažovateľky vychádzal pri svojom prieskume napadnutého konania okresného súdu najmä z obsahu tohto uznesenia.

Sťažovateľka pred ústavným súdom namieta, že okresný súd ju opätovne nevyzval na zaplatenie súdneho poplatku, resp. nebola poučená o zmene právnej úpravy, a že okresný súd taktiež vôbec nerozhodol o jej návrhu na prerušenie konania.

Okresný súd v relevantnej časti uznesenia č. k. 16 C 14/2017-114 z 11. decembra 2017 k tomuto uviedol: *«Pokiaľ žalobkyňa namietala, že súd mal opätovne doručovať výzvu na zaplatenie súdneho poplatku, po tom, čo rozhodol o jej žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov, je potrebné uviesť, že výzvou nie sú poplatníkovi ukladané povinnosti na zaplatenie súdnych poplatkov, poplatková povinnosť vyplýva priamo zo zákona, pričom súdny poplatok za podanú žalobu bola žalobkyňa povinná uhradiť spolu s podanou žalobou. Výzva na zaplatenie súdneho poplatku (§ 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch) je poplatníkovi zasielaná v prípade nezaplatenia súdneho poplatku splatného podaním žaloby, pričom následkom nezaplatenia súdneho poplatku je zastavenie konania. Účelom výzvy nie je uloženie samotnej povinnosti zaplatiť súdny*

poplatok, ale upozornenie na jej nesplnenie. Sama povinnosť vyplýva zo zákona a je podmienkou pre to, aby súd mohol pokračovať v konaní.

Poplatková povinnosť vznikla žalobkyňi už okamihom podania žaloby na súd. Keďže žalobkyňa v žalobe nepožiadala o oslobodenie od súdnych poplatkov a súdny poplatok splatný podaním žaloby nezaplatila na účet súdu, súd ju výzvou (vzorom č. 4a) zo dňa 04.04.2017 vyzval na zaplatenie súdneho poplatku, s poučením, že ak súdny poplatok v určenej lehote nezaplatí, súd konanie zastaví. V danom prípade ide o konanie, v ktorom súd bez zaplatenia súdneho poplatku nemôže vo veci konať a musí ho zastaviť.

Následne žalobkyňa požiadala o oslobodenie od súdnych poplatkov. Počas rozhodovania o návrhu žalobkyne na oslobodenie od súdnych poplatkov nebola otázka povinnosti zaplatiť súdny poplatok konečným spôsobom rozhodnutá a výzva na zaplatenie súdneho poplatku bola vo vzťahu k ne/splneniu poplatkovej povinnosti neúčinná, teda súd pred rozhodnutím o návrhu žalobkyne nemohol súdne konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku zastaviť. Po právoplatnom rozhodnutí o návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov, ktorým žalobkyňi oslobodenie od súdnych poplatkov priznané nebolo, bola právoplatne vyriešená povinnosť žalobkyne ako poplatníka zaplatiť súdny poplatok za podanú žalobu. Keďže žalobkyňa už raz bola vyzvaná výzvou na zaplatenie súdneho poplatku, súd už nebol povinný opätovne vyzývať na zaplatenie súdneho poplatku. Rovnako žalobkyňa bola aj poučená o možnosti zastavenia konania v prípade nesplnenia tejto povinnosti. Výška poplatku sa v priebehu rozhodovania o návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov nezmenila, rovnako nedošlo ani k zmene návrhu, preto nebol dôvod opätovne žalobkyňu vyzývať na zaplatenie súdneho poplatku.

Žalobkyňa, v konaní zastúpená právnu zástupkyňou, si bola vedomá výšky súdneho poplatku a rovnako aj okamihom vzniku poplatkovej povinnosti. Opätovná výzva na zaplatenie súdneho poplatku prichádza do úvahy v prípade priznania aspoň čiastočného oslobodenia od súdnych poplatkov, kedy by výška poplatku mohla byť sporná a v záujme zachovania právnej istoty je súd povinný presne určiť výšku súdneho poplatku, čo však nebol prípad prejednávanej veci.

Pokiaľ žalobkyňa namietala, že bola zmenená práva úprava v jej neprospech, a teda súd mal rozhodnúť o zastavení konania skôr, teda za účinnosti „starej“ právnej úpravy, kedy by mala možnosť zaplatiť súdny poplatok v lehote na podanie odvolania proti

uzneseníu o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, súd túto nepovažoval za relevantnú.

Ustanovenie § 10 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch bolo novelizované zákonom č. 152/2017 Z. z., ktorý nadobudol platnosť dňa 09.06.2017, pričom platnosť nastáva dňom vyhlásenia právneho predpisu v zbierke zákonov (§ 19 ods. 1 zák. č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov SR a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Uverejnenie zákona v Zbierke zákonov Slovenskej republiky znamená, že sa stal súčasťou právneho poriadku. Obdobie medzi platnosťou a účinnosťou sa nazýva legisvakančná lehota a slúži na to, aby sa každý, komu zo zákona vyplývajú určité práva alebo povinnosti, mohol oboznámiť s jeho obsahom. Novelizované znenie § 10 ods. 3 zák. o súdnych poplatkoch nadobudlo účinnosť dňa 01.07.2017.

Ani skutočnosť, že v priebehu konania došlo k zmene právnej úpravy ohľadne ne/možnosti zaplatiť súdny poplatok v lehote na podanie odvolania proti zastaveniu konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, neznamená vznik povinnosti súdu opätovne vyzývať stranu sporu na zaplatenie súdnych poplatkov, s dôrazom na to, že žalobkyňa je v konaní zastúpená advokátkou, teda osobou znalou práva. Pokiaľ dňa 02.06.2017 bolo právnej zástupkyňi žalobkyne doručené uznesenie o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov, mala žalobkyňa dostatočný časový priestor na to, aby po nadobudnutí platnosti novelizovaného právneho predpisu (§ 10 ods. 3 zák. o súdnych poplatkoch), súdny poplatok v správnej výške zaplatila, pričom sa prezumuje, že v priebehu legisvakančnej lehoty sa každý oboznámil s jeho obsahom, a teda žalobkyňa si bola vedomá toho, že pokiaľ bude o zastavení konania rozhodnuté až po 01.07.2017, nebude mať možnosť dodatočnej úhrady súdneho poplatku v lehote na podanie odvolania proti uzneseniu, ktorým súd konanie zastavil pre nezaplatenie súdneho poplatku.

Bolo vecou žalobkyne, aby dbala na to, či splnila všetky zákonom procesné podmienky, pre to, aby súd mohol riadne pokračovať v konaní o podanej žalobe, pričom skutočnosť, že žalobkyňa si svoje zákonné povinnosti nesplnila, nemôže znamenať odňatie možnosti konať pred súdom, a teda porušenie práva na spravodlivý proces a súdnu ochranu. Súd zdôrazňuje, že žalobkyňi bol so strany súdu ponechaný dostatočný časový priestor na úhradu súdneho poplatku, keď o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov súd rozhodol dňa 30.05.2017 (doručené právnej zástupkyňi žalobkyne dňa 02.06.2017),

avšak konanie zastavil až dňa 19.09.2017, a nie ešte za účinnosti „starého“ § 10 ods. 3 zák. o súdnych poplatkoch /teda do 01.07.2017/, a to práve z dôvodu, aby žalobkyňa mala možnosť doposiaľ neuhradený súdny poplatok zaplatiť, pred tým ako súd konanie zastaví. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že žalobkyni bol pre účely možnosti uplatnenia práva na súdnu ochranu poskytnutý reálny časový priestor na úhradu súdneho poplatku a na pokračovanie v konaní vo veci samej. Rovnako ani skutočnosť, že žalobkyňa dňa 03.10.2017 súdny poplatok za žalobu zaplatila nie je dôvodom zrušenia napadnutého uznesenia, nakoľko súd zruší uznesenie o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, ak bol súdny poplatok zaplatený v lehote určenej súdom, pričom v prejednávanej veci bol súdny poplatok zaplatený až po vydaní uznesenia o zastavení konania.

Pre úplnosť konajúci súd zdôrazňuje, že zastavením konania vo veci nebola vec prejednaná meritórne, netvorí tak prekážku rozhodnutej veci a strana sa môže s novou žalobou obrátiť na súd.»

Po preskúmaní uznesenia okresného súdu ústavný súd konštatuje, že okresný súd dal jasnú a vyčerpávajúcu odpoveď na všetky sťažovateľkou uplatnené námietky v jej sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka. Okresný súd správne poukázal na skutočnosť, že povinnosť sťažovateľky uhradiť súdny poplatok (poplatková povinnosť) vzniká v zmysle zákona o súdnych poplatkoch podaním žaloby, a nie výzvou súdu na zaplatenie súdneho poplatku. Sťažovateľka mala možnosť požiadať o oslobodenie od platenia súdneho poplatku už pri podaní svojej žaloby 17. marca 2017, tú však nevyužila. Taktiež je potrebné v okolnostiach tejto veci zdôrazniť, že sťažovateľka bola okresným súdom výslovne poučená o možných dôsledkoch pre prípad, ak by v súdom stanovenej lehote súdny poplatok nezaplatila (zastavenie konania). Okresný súd správne poukázal aj na tú skutočnosť, že uznesenie č. k. 16 C 14/2017-80 z 30. mája 2017, ktorým sťažovateľke nebolo priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, jej bolo doručené už 2. júna 2017. Sťažovateľka (a jej právna zástupkyňa) mala následne v rámci tzv. legisvakačnej lehoty (*vacation legis*), teda do 1. júla 2017, dostatočný časový priestor na to, aby sa oboznámila so zmenou právnej úpravy. Sťažovateľka mala ďalej až do zastavenia konania, teda do 19. septembra 2017, dostatočný časový priestor na zaplatenie súdneho poplatku, na čo taktiež správne poukázal okresný súd vo svojom uznesení. Ani túto možnosť však

sťažovateľka, ktorá bola kvalifikovane právne zastúpená, nevyužila (*vigilantibus iura scripta sunt*, t. j. práva patria len bdelym).

Ako z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľný hodnotí ústavný súd aj záver okresného súdu o tom, že tento nemohol rozhodovať o návrhu sťažovateľky na prerušenie konania pred tým, ako by rozhodol o povinnosti sťažovateľky zaplatiť súdny poplatok.

Už uvedené závery okresného súdu sťažovateľka pred ústavným súdom nijakým ústavnoprávne relevantným spôsobom nespochybnila, pričom sa obmedzila iba na opakovanie svojej argumentácie obsiahnutej v jej sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, ktorá je výlučne výrazom jej odlišného skutkového a právneho hodnotenia veci, aké zastáva okresný súd, do posúdenia ktorého ústavný súd s poukazom na svoju judikatúru (napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010, II. ÚS 838/2016, II. ÚS 100/2017) nie je ani oprávnený, ani povinný vstupovať.

Ústavný súd v tomto bode poukazuje aj na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého všeobecný súd (v zásade) nemôže svojím postupom, resp. rozhodnutím porušiť ústavou alebo dohovorom garantované právo, ak koná a rozhoduje v súlade s platným a účinným zákonom (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00, III. ÚS 660/2014, II. ÚS 46/2017). V prípade sťažovateľky išlo o zákon o súdnych poplatkoch.

Ústavný súd ďalej považuje za potrebné upriamiť pozornosť sťažovateľky na skutočnosť, že do situácie, ktorú ona sama vníma ako nespravodlivú, sa dostala vlastným procesným postupom (konaním, resp. nekonaním), dôsledky ktorého (za súčasného poučenia súdu) mohla a mala predvídať, a to o to viac v situácii, keď bola v konaní pred okresným súdom kvalifikovane právne zastúpená.

Na záver ústavný súd konštatuje, že nie bez významu je v okolnostiach tejto veci aj záver okresného súdu, v zmysle ktorého „*zastavením konania vo veci nebola vec prejednaná meritórne, netvorí tak prekážku rozhodnutej veci a strana sa môže s novou žalobou obrátiť na súd*“.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené sťažnosť sťažovateľky v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už nezaoberal ďalšími jej návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2018